

den højtærede Minister lavede. Det forekommer mig, at man ikke kunde forstaa Ministeren paa anden Maade, end at han fremsatte en Antydning af, at Arbejdsløshedskasserne ikke alene maatte være glade for — hvad de selvfølgelig er — ,men maatte være i særlig Grad glade for, at Samfundet er kommet dem til Hjælp. Her var det, jeg reagerede og sagde, at de har Krav paa det. Nu tiltraadte den højtærede Minister det. Herregud, saa er vi jo enige!

Den højtærede Minister vilde gerne gøre gældende, at jeg i 1914 havde kritiseret den da vedtagne Arbejdsløshedslov meget stærkt. Nej, det har jeg ikke. Jeg har været med til at vedtage den og har stemt for den, men jeg kritiserede det Forslag, der forelaa, Forslaget om Indtægtsgrænsen, som ogsaa blev forladt af alle, fordi det var saa ganske ubrugeligt. Det har jeg kritiseret og, som Figura viser, med Held. Men naar jeg kritiserer Loven af December 1919, er det, fordi den er daarligere, end den anden var, og saa fremhævede jeg Loven af 1914 i Modsætning til den. Jeg vilde naturligvis hellere beholde Loven af 1914, navnlig da jeg har gjort gældende, at det forekommer mig, man med Rette kan hævde, at der ikke var Anledning til at forandre den, da det, der var foregaaet, var Krigens Skyld.

Den højtærede Minister var ogsaa inde paa Misbrugene og mente, at Arbejdsløshedskasserne maatte være glade for, at Befolkningen fulgte dem med vaagen Kritik. Ja, naturligvis, det er Arbejdsløshedskasserne ogsaa, men Kritikken skal føres paa Kendsgerninger, ikke paa Formodninger og Barberstueladder. Det er det, jeg har kritiseret. Man skriver løst og fast uden at kunne bevise, hvad man skriver, men det bliver læst, og det bliver troet.

Hvad Kortene angaar, mener jeg, at de vil være umulige, og jeg finder Tanken forfejlet. Jeg synes ogsaa, at tidligere Regeringer, der har stillet Forslag om Arbejdsløshedsloven, har set anderledes paa Spørgsmaalet saavel som paa de sociale Love i det hele, hvor Arbejderne skulde være med i Administrationen. Man har sagt: Vi skal opdrage Arbejderne og give dem et Ansvar. Det gjorde vi i Sygekasseloven, og det skulde man ogsaa gøre her. Jeg synes ogsaa efter de anerkendende Udtalelser, den højtærede Minister i Dag fremsatte om Arbejdsløshedskasserne, at man ikke har Ret til at sige, at de ikke har været sig deres Ansvar bevidst. Det siger ansvarlige Folk heller ikke. Ministeren udtalte ogsaa, at han mente, at den Kritik, der har været fremsat, har været haard. Ja vel saa, men naar vi er enige om

det, saa er det i hvert Fald et Standpunkt, man ernaæet til gennem Forhandlingerne her, og som kun kan være af det gode. Jeg vil blot ønske, at Aviserne vilde skrive det, men det er jeg ikke sikker paa, de gør. — Ministeren spurgte mig, om jeg vilde foretrække den Bestemmelse, som stod i det oprindelige Lovforslag — saadan forstod jeg ham — med en Ændring, som de Radikale har foreslaaet i Folketinget. Der er stillet 2 Ændringsforslag til § 6, nemlig Nr. 14 og Nr. 16. Jeg ved ikke, om det drejer sig om den ene Ændring eller dem begge. I øvrigt vilde jeg mene, at det ikke er nødvendigt at komme ind paa at holde Spørgetime her om, hvad vi kan tiltræde og hvad ikke. Jeg tror, det vil være bedst, at vi gaar til Udvalget til den friest mulige Forhandling. Jeg kunde for Resten tænke mig en Ændring i Lovforslaget, som kunde svare til det, der er stillet Forslag om af de Radikale i Folketinget, hvorved jeg altsaa forstaaer, at Bestemmelsen om Kortene i saa Fald gaar ud. Jeg ved ikke, om det er Meningen, men det kan vi nærmere drøfte.

Da Ministeren talte om § 20, sagde han, at naar en Mand var vant til at tjene f. Eks. 1 Kr. 60 Ø. i Timen, skulde han være forpligtet til at arbejde for 1 Kr. 40 Ø. Det er der slet ikke Tale om i Lovforslaget, der er Tale om, at han skal være forpligtet til at arbejde i Jernindustrien for 1 Kr. 07 Ø. Saaledes læser alle Mennesker, der har med Arbejdsforhold at gøre, Bestemmelsen, og saadan læser Arbejdsgiverne den. Men er det ikke Meningen, saa lad os faa det forandret, saa at vi faar et Udtryk for den fælles Mening. Thi det indrømmer jeg, at de Forklaringer, den højtærede Minister har givet her i Dag og i Lørdags, og som han har givet i Folketinget, er noget ganske andet end, hvad der staar i Lovforslaget, og Forklaringer, jeg kan tiltræde.

Den højtærede Minister henviser til Fagforeningerne. Ja, dem har Arbejderne, og dem har de ogsaa brugt hele Tiden. Opstaar der Strid om en enkelt Mands eller om flere Folks Lønninger, henvender man sig til sin Organisation, hvor man har Organer til Mægling og Voldgift, og saa gaar det. Men det gaar ikke, naar man paa Forhaand fastsætter i en Lov, at Arbejderne skal være forpligtet til at arbejde for Mindsteløn. Det er et Udtryk, som ingen misforstaaer, det er den i Overenskomsten fastsatte Mindsteløn eller Minimalløn, ganske hvad man vil kalde det. Udtrykkene dækker det samme Begreb.

Den højtærede Minister sagde om Nødhjælpsarbejderne, at de skal ikke drage Ar-